

De pianist met het pakje

Muziekverhalen

Colofon

ISBN: 97894 6365 693 1

1e druk 2024

2e druk 2026

© 2024, Sjoerd Punter

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteur: Peter Cox

Foto Herman Brood: Sjoerd Punter

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De pianist met het pakje

Muziekverhalen

Sjoerd Punter

Inhoud

1. HET BEGIN	
Kijk eens in de poppetjes van mijn ogen	9
2. HERMAN BROOD	
De pianist met het pakje	24
3. ARMAND	
Op het podium sterven lijkt me wel fijn	35
4. DON HENLEY	
Absoluut geen heimwee naar de Eagles	42
5. GROUPIES	
Mick Jagger was tamelijk klein geschapen	46
6. HARRY & EELCO	
Het droevige einde van een Magisch Duo	53
7. JULIAN LENNON	
John is nog steeds mijn grote voorbeeld	68
8. ANDRE HAZES	
Ik kan moeilijk een pilsie laten staan	74
9. GUUS BOERS	
Opeens zei onze bassist dat hij God was	80
10. RAMSES SHAFFY	
Omringd door eeuwig zingende bossen	88
11. BRIAN JONES	
Mr. Shampoo had twee gezichten	93
12. AD VAN MEURS	
Ik ben natuurlijk geen gewone zanger	101
13. MALCOLM HOLCOMBE	
Ik luister naar de stemmen in mijn hoofd	108
14. JULES DEELDER	
Jazz was. Jazz is. Jazz blijft	111

15. MALFORD MILLIGAN	
Je werd geacht blanken niet aan te kijken	120
16. JOHNNY JORDAAN	
Ach ja, ik ben al zo vaak doodgegaan	124
17. BJÖRN ULVAEUS	
Er is veel onzin over ABBA geschreven	127
18. DICK BERLIJN	
Geen André Rieu maar Bonnie Raitt	135
19. HANS SANDERS	
Alle bankbiljetten streek hij netjes glad	139
20. COLONEL TOM PARKER	
Hij sliep altijd met zijn ogen open	143
21. ANNEKE GRÖNLOH	
Ze scholden me uit voor poepchinees	158
22. TOKKEL IMKER	
De eenzame dood van een gitarist	165
23. EGMOND	
De gitaar waarmee het allemaal begon	170
24. KIRK BRANDON	
Mijn producer is een gore klootzak	175
25. WILLIE NELSON	
Stoned op het dak van het Witte Huis	179
26. ERIC TAYLOR	
Je moet niet te veel willen uitleggen	183
27. CHARLIE WATTS	
Gênant dat meisjes achter mij aanzaten	187

1. HET BEGIN

Kijk eens in de poppetjes van mijn ogen

De wereld was klein toen ik klein was. Helemaal niets te beleven. Het was een lockdown die een groot deel van mijn jeugd duurde. Ik was tien toen in ons dorp voor het eerst het mensentype opdook dat we een *neger* noemden. Dat kon toen nog. Hij was aanwezig in het kielzog van een zendeling die hem had bekeerd tot de leer van Jezus uit Nazareth. Er moesten natuurlijk meer mensen worden bekeerd. Dan kwamen zij, net als wij, ook in de hemel. Heel gezellig daar en altijd mooi weer. Honden en poezen mochten mee. Daarom moesten wij zilverpapier verzamelen. Met de opbrengst kon de zendeling aan de slag. De zwarte man glimlachte vriendelijk. Gefascineerd keken we naar hem. Zou hij ook rood bloed hebben? Niemand kon weten dat de muziek die later zo'n ingrijpende invloed op ons leven zou hebben heel veel te danken had aan de oeroude ritmes uit het Afrika van deze man.

Een jaar later verhuisde ik naar de grote stad, en daar ging alles anders toe. Met wat jongens uit de vijfde klas trokken we op een middag naar de oorlogsruïnes op de Grote Markt in Groningen omdat er ons iets spannends was beloofd. Het bleek te gaan om een meisje uit de zesde klas dat haar roze onderbroekje naar beneden trok, hooguit een halve minuut, en dat was het dan. Het was een dik meisje met een schattig hangbuikje. Helemaal niets te zien.

De verlossing kwam in 1956. Opeens was er rock 'n' roll. Een explosie van energie. Het bloed ging sneller stromen, de handrem eraf. De muziek was niet alleen opwindend, maar inhoudelijk ook heel anders dan de liederen van Perry Como en andere honingzoete zwijmelaars uit die tijd. Uiteraard kwam seks voorzichtig om de hoek kijken. Een beladen onderwerp in die dagen. Op mijn christelijke middelbare school gebeurde op een avond wat niet eerder was gebeurd: sommigen van ons begonnen te dansen. De directeur was er niet bij en hoorde pas de volgende dag wat er was voorgevallen. Groot alarm. Meteen ging er een brief aan de ouders de deur uit. De directeur liet weten dat hij niet instond voor de gevolgen van het dansen ... Alsof de kids zich bezig hadden gehouden met woeste voortplanting in plaats van met een vlinderstrikje onder de kin braafjes te bewegen op de bijzonder beschaafde klanken van de Dutch Swing College Band. Zo was de sfeer. Tot de zomer van 1959 was een buddyseat op bromfietsen officieel verboden. Veel te sexy. De negentiende eeuw was echt nog niet voorbij. De schillenboer, de draaiorgelman en diverse leveranciers van dagelijkse producten, allemaal kwamen ze langs met paard en wagen. Overal poepheuveltjes en schuimende plassen pis op straat. Vieze boel in die goeie ouwe tijd.

Op de Nederlandse radio veranderde weinig aan de programmering. Daar regeerde nog steeds slappe kost, zoals *Twee reebruine ogen, die keken de jager aan* en het al even belachelijke *Kijk eens in de poppetjes van mijn ogen*. Het waren nummers, gezongen door dames met wijd uitwaaijende jurken die ver onder de knieën eindigden. Keurige types, die zich machinaal bewogen. Blote enkels, daar moesten wij het mee doen. Gelukkig ontdekte ik de Amerikaanse legerzender

AFN, die uitzond vanuit Bremerhaven. Hier draaiden ze opwindende rock 'n' roll, net als trouwens Radio Luxemburg (*Your station of the stars*). Daar was op zondagavond van elf tot twaalf de Engelse top-20 te horen. Ik luisterde ernaar in bed, want daar hoorde je op dat tijdstip als 12-jarige te liggen, bij voorkeur weggezakt in een diepe, gezonde slaap om de volgende dag vol energie in het gareel te kunnen lopen. Het zou tot 11 september 1959 duren voordat het op de Nederlandse radio *Tijd voor Teenagers* was. Het programma werd een keer per week op vrijdagmiddag uitgezonden. Als je kijkt naar wat er die eerste keer te horen was, wisten de samenstellers niet precies wat 'teenagermuziek' was, want er werden nummers gedraaid van de crooner Perry Como en de trompettist Willie Schobbe.

In 1956 stond de televisie nog in de kinderschoenen. Bij ons in de straat was er slechts een persoon met een televisietoestel. Hij keek altijd alleen. Dus kwamen voor mij de eerste levende beelden pas door toen in de bioscoop de film *Rock around the clock* draaide met Bill Haley & The Comets achter de microfoon. Bill Haley was een voormalige countryzanger uit Amerika die zich had bekeerd tot de rock 'n' roll. Hij was al behoorlijk op leeftijd en dol op vlinderstrikjes. Hij had een rare haarlok, die als een omgekeerde komma op zijn voorhoofd zat geplakt. In de film werd er flink op los geswingd. Petticoats wervelden om de benen van de meisjes. Uiteraard infecteerde dat de mensen in de zaal. Ongebruikelijk enthousiaste taferelen waren het gevolg. Sommige burgemeesters schrokken zo van de berichten over *onregelmatigheden*, dat ze de vertoning van de film in hun gemeente verboden. In Gouda mocht de film alleen zonder geluid vertoond worden. Ik zag de film in Groningen. Daar durfde de burge-

meester het wel aan. De sfeer in de bioscoop was behoorlijk opgewonden, maar totaal niet bedreigend. Los in de heupen kwamen we de bioscoop uit, om meteen te ontnuchteren. We werden opgewacht door de politie, in die dagen nog uiterust met klewangs, een soort kromme zwaarden waarmee in Nederlands-Indië ‘opstandelingen’ een kopje kleiner werden gemaakt. Het wapen werd ook wel het *Zwaard Gods* genoemd en bleef tot 1963 in gebruik bij de politie. Uiteraard gingen we er snel vandoor, want we hadden geen behoefte aan een hauw met een zwaard.

Het zou nog even duren voordat we in opstand kwamen. In de States was de situatie niet veel beter. In augustus 1956 bepaalde Marion Gooding, een rechter in Florida, dat tijdens een optreden van Elvis Presley aan beide kanten van het podium een rij politieagenten moest worden opgesteld. Deze mensen moesten Elvis onmiddellijk in de kraag vatten als hij tijdens het zingen zijn heupen wellustig in beweging zou brengen. Maar Elvis deed dat niet, bewoog alleen sarcastisch zijn pink en droeg het nummer *Hound dog* met een brede grijns op aan de rechter, die in de coulissen al klaarstond om in actie te komen. Hij zong: ‘Well, they said you was high-classed/Well, that was just a lie’. Volgens journalisten waren de bewegingen van Presley tijdens dit optreden ‘moreel verdorven’, ‘primitief’, ‘ontuchtig’, ‘obsceen’ en ‘vulgaire’, oftewel een ‘striptease met kleren aan’.

Skip Voogd, redacteur van het in Eindhoven uitgegeven muziekblad *Tuney Tunes*, schreef in 1956 een artikel met als veelzeggende titel: ‘Elvis Presley – Hysterie in optima forma’. Hij had het over ‘afschuwelijk, mensonterend geschreeuw, gepaard gaande met sinister uitgestoten klanken’. Intussen

zette ik in mijn slaapkamertje op de bovenste verdieping van mijn ouderlijk huis een pick-up uit een bouw pakket in elkaar en consumeerde mijn eerste singletje: Elvis Presley in een geel hoesje. Mijn moeder vond *Don't be cruel* walgelijke herrie en sloot beneden de stroomtoevoer af. Ze hield erg van mij.

In 1958 ging op de Nederlandse televisie het programma *Pas Geperst* van start. Hier werd nieuw vinyl van commentaar voorzien. Mijn muziek had bijzonder weinig krediet. Ik zag hoe een Indo-bandje met best een aardig nummer werd geconfronteerd met de mezzosopraan Cora Canne Meyer. De grijze orkestleider Pi Scheffer leidde het tribunaal hoofdschuddend in met de woorden: 'Veel mensen houden niet zo van jullie muziek.' Ziezo, de toon was gezet. De mezzosopraan bleek ernstig te hebben geleden tijdens het luisteren naar het plaatje. 'Vooral het zingen stoort me erg,' verklaarde ze met een zuinig mondje. 'Erg lelijk, ik houd er niet van. Het stoterige van de stem is *naar*.' Daar kon het Indo-bandje het mee doen. Verpletterd als een lastige vlieg. Dat was niet terecht: die Indo-bandjes waren in Nederland de pioniers van de nieuwe muziek. Ze hadden duidelijk een eigen stijl. Traden vaak op met twee sologitaristen en hanteerden een razend tempo. Ook werkten ze met syncopen die afkomstig waren uit de Indonesische gamelan.

De Tielman Brothers waren top of the bill. Ze arriveerden in 1957 vanuit Timor in Nederland, vestigden zich in Breda en gingen meteen van start met een bandje. Ze begrepen heel goed dat de mensen vooral luisterden met hun ogen. Dus zagen de Tielman Brothers er strak en flitsend uit met witte jasjes, witte schoenen en witte gitaren. Zanger Andy

Tielman was een fenomeen: lang voordat Jimi Hendrix het deed bespeelde hij zijn gitaar met zijn tanden. En het klonk nog goed ook. De Tielman Brothers hadden veel succes in Duitsland, en speelden een tijd tot drie uur 's nachts in de Kaiser Keller, een bekende nachtclub in Hamburg, gevestigd in een zijstraat van de Reeperbahn. Om de hoek zat de Top Ten Club waar een Engels bandje voor heel weinig geld speelde. Deze band heette The Beat Brothers en had Tony Sheridan als zanger en Pete Best als drummer. De andere drie leden van de band waren John Lennon, Paul McCartney en George Harrison. Ze kwamen regelmatig kijken naar de flitsende optredens van de Tielman Brothers. In een interview met *Rolling Stone* vertelde George Harrison later dat hij erg onder de indruk was van 'Andy de Indoman', terwijl Paul McCartney eenzelfde bas aanschafte als Ponthon Tielman, een Hofner. In tegenstelling tot de Beat Brothers verdienden de Tielman Brothers bakken met geld, maar zuinig waren ze niet. Andy Tielman stierf in 2011 op 75-jarige leeftijd als een arm man. Bij zijn uitvaart waren 1500 mensen. Zijn weduwe Carmen vertelde dat Andy veel last had van een post-traumatisch stresssyndroom, opgelopen tijdens de *Bersiap* in het naoorlogse Nederlands-Indië waar met kapmessen en bamboesperen jacht werd gemaakt op blanke Nederlanders, Chinezen en Indo's. Opstandige jongeren liepen rond met afgehakte hoofden op bamboesperen. Minstens twintigduizend mensen werden op deze manier vermoord. Baby's werden in stukken gehakt. Andy kon dit onmogelijk vergeten. Hij sliep altijd met het licht aan en de tv mocht niet uit.

De jaren zestig waren een decennium waarin veel zou veranderen. Daar was niet iedereen het mee eens. In 1960 liet de Staatkundig Gereformeerde Partij weten dat 'het dan-

sen menigwerf aanleiding geeft tot onkuisheid en hoererij'. Datzelfde jaar lanceerde de redactie van het *Eindhovens Dagblad* de suggestie om een avondklok voor jongeren in te stellen. Hou ze van de straat! En in 1961 schreef een voormalige verzetsstrijder in het weekblad *de Spiegel*: 'Tijdens de bezetting hebben wij niet gestreden voor deze waardeloze rock-'n-rolljeugd, verslaafd aan jazz en marihuana. Dat onze jeugd als wilden te keer gaat is een degeneratie tot en met.'

Het waren achterhoedegeluiden. De nieuwe tijd was begonnen. Razendsnel evolueerde de muziek in allerlei richtingen. Het leverde veel moois op met Bob Dylan voorlopig als de Grote Roerganger. In 1966 (*'the year the decade exploded'*) stapte ik de dagbladjournalistiek in en ging aan de slag als verslaggever in Assen. Ik kreeg een reumatische typemachine ter beschikking, waarna mijn journalistieke carrière van start kon gaan. Ik had het geluk dat Cuby & The Blizzards ook uit de Drentse hoofdstad kwamen en in die tijd al behoorlijk succesvol waren. Eindelijk had Assen iets om trots op te zijn. Zodoende was het geen enkel probleem om, naast al die saaie lokale wederwaardigheden, ook over 'lichte' muziek te gaan berichten in een krant waar tot dusver uitsluitend 'serieuze' muziek aan bod kwam, in de praktijk waren dat vooral zangkoren en af en toe een verdwaald orkest. Ik mocht zelfs een rubriek beginnen, waar nieuwe platen aan de orde kwamen. Dozen vol arriveerden op de redactie. Dat kwam goed uit, want het was muzikaal gezien een bijzonder rijke tijd. In 1966 kwam *Blonde on blonde* van Bob Dylan uit, een jaar later gevolgd door Frank Zappa met *Absolutely free*, de Beatles met *Sergeant Pepper's lonely hearts club band* en Jimi Hendrix met *Are you experienced*. In 1968 kwam Aretha Franklin met haar prachtige album *Lady soul* en Van Morrison

met het meesterwerk *Astral weeks*. De jaren zestig werden in stijl afgesloten met *Tommy* van The Who en *Ummagumma*, het klassieke album waarmee Pink Floyd wereldwijd doorbrak.

Inmiddels hadden de softdrugs ook hun entree gedaan. Op de radio werden de 'beursberichten' voorgelezen door Koos Zwart, de zoon van een minister. Iedere zaterdagmiddag kregen we te horen wat Kongo Wiet, Rode Libanon, Border Afghaan en andere pretpullen per gram kostten. De wijd uitgesponnen muziek van Pink Floyd paste daar goed bij. In september 1969 zag ik de Britse band aan het werk in Concertzaal De Jong in Groningen. Het concert was niet uitverkocht. Er kwamen slechts 400 toeschouwers op af. Het optreden duurde een uur en ging van start zonder dat er iemand op het podium stond. Er werden vijf lange nummers gespeeld, ondergedompeld in een flitsende lichtshow met vloeistofprojecties. Een ingrijpende ervaring. Het zou niet lang meer duren voordat Pink Floyd grootscheeps doorbrak en ging optreden in volgeladen voetbalstadions.

Mijn verbondenheid met muziek is gebleven, ook al kom ik zelf niet verder dan tweevingerritmes op het letterorgel. Eerst vanuit het Hoge Noorden en daarna vanuit Eindhoven, heb ik de muzikale ontwikkelingen in de populaire sector nauwlettend in de gaten gehouden, steeds op basis van een diepgaande belangstelling voor de *mens* achter de muziek. De verhalen in dit boek getuigen daarvan. Ik vind het leed van een met zijn gezondheid tobbede volkszanger als Johnny Jordaan minstens zo interessant als het rancuneuze gemopper van Don Henley van de Eagles. Het is wel zo dat wie muziekrecensies schrijft waar de waarheid niet in wordt geschuwd, zich op gevaarlijk terrein begeeft. Je kunt beter

een deuk in de auto van een hardcore fan trappen dan tegen hem zeggen dat zijn held Neil Young al jaren niets anders dan rotzooi produceert. Als je niet in staat bent de honderd meter in tien seconden te lopen, is het beter om te zwijgen. Er kunnen namelijk vreemde dingen gebeuren als het gaat over zoiets emotioneels als muziek. Zo plaatste een muziekliefhebber een vuistslag in mijn gezicht. Hij schreef ook een brief aan mijn hoofdredacteur en waarschuwde hem dat hij een 'riooljournalist' in dienst had. Iemand anders stak uit liefde voor de muziek de banden van mijn auto lek.

Natuurlijk ging ik gewoon door, ook al stelden veel interviews met grote namen uit de internationale muziek niet veel voor. Meestal duurden de praat sessies niet langer dan een half uur, vaak zelfs korter, en werd er vooral gesproken over het laatste album, dat natuurlijk 'fantastisch' was. Het kortste interview was met Adèle Bloemendaal, vertolkster van de kiloknaller *We zijn op de wereld om mekaar te helpen*. Ze barstte na drie minuten in furieuze woede uit, zonder dat duidelijk was waarom. Met plezier denk ik terug aan de ontmoeting met Feargal Sharkey, zanger van de Noord-Ierse band The Undertones. Hij vroeg me waar je in Amsterdam hasj kon kopen. Ik antwoordde: Om de hoek in het politiebureau. Toevallig nog waar ook, want de *Bulldog* was gehuisvest in een voormalig politiebureau op het Leidseplein. Zelden iemand zo verbaasd zien kijken. In 1983 at ik backstage op het festival in Werchter een Vlaams frietje met Bono van U2 en Jim Kerr van de Simple Minds. Zou tegenwoordig niet meer lukken. Soms ontstond er iets dat dieper ging, zoals met Gloria Estefan uit Miami (goed voor 100 miljoen verkochte platen). Ieder jaar zond ze me trouw een kerstkaart, en misschien doet ze dat nog wel, alleen ben ik

verhuisd. Voor hetzelfde geld had je een interview waar je helemaal niets mee kon, zoals met Francis Rossi van Status Quo. In het Hiltonhotel in Rotterdam behandelde hij zijn bordeelervaringen op een manier die zeer vermakelijk was, maar minder geschikt om te publiceren in de kranten waar ik voor werkte. Twee tafeltjes verder zat Rick Parfitt, de inmiddels overleden gitarist van Status Quo. Zwijgend en bewegingsloos staarde hij voor zich uit, een blonde leguaan, loerend naar een prooi. Helaas ben ik de aantekeningen van dit merkwaardige interview kwijtgeraakt. Soms was zo'n ontmoeting op hoog niveau ontluisterend. Dat was toen ik de kans had om de Everly Brothers te ontmoeten voordat ze in Ahoy het podium op moesten. In de sfeerloze kledkamer van het betonpaleis zag ik twee oudere jongeren relaxed achterovergeleund zitten met een glas melk in hun hand, gekleed in zo'n suf joggingpak waarmee nooit wordt gejogd. Zo zie je je oude helden liever niet, maar zingen konden ze nog steeds. Briljante close harmony. In die tijd was Jip Golsteijn van *De Telegraaf* een grote naam op het gebied van muziekinterviews. Jerry Lee Lewis zou een keer aanstalten hebben gemaakt hem het raam uit te donderen, tenminste dat beweerde Golsteijn zelf. Na Jip op 24 oktober 1983 op Schiphol meegemaakt te hebben tijdens een interview met Fats Domino, begon ik daar toch anders over te denken. De gevierde popjournalist bleek zich te bedienen van vragen met ingebouwd antwoord. Fats hoefde alleen maar te knikken, en af en toe nee te schudden, en hupsakee, klaar was het interview, een halve pagina in *De Telegraaf*. Fats trad een paar dagen later op in Eindhoven. 's Middags ging hij op bezoek bij Hélène van Liempt-Ackermann, een huismoeder die zich president noemde van de Fats Domino Fanclub. Fats was een aardige man met een gezonde belangstelling voor whis-

ky. 's Avonds, tijdens het optreden van Fats in het Philips Ontspanningscentrum, kreeg de zoon van de fanclubpresident een epileptische aanval. Hij lag aan de zijkant van het podium te stuip trekken, maar zijn moeder keurde hem geen blik waardig en ging gewoon door met wat ze al de hele tijd deed: enthousiast uit de maat meeklappen.

De muziekjournalistiek stelde in die dagen niet veel voor. Ruim baan voor amateurs, meestal fanatieke fans van een bepaald genre dat tevens diende als het enige referentiekader waarmee deze mensen muziek beoordeelden. Hans Dulfer, tenorsaxofonist en de vader van Candy, rekende in zijn boek *Dum Dum* genadeloos af met muziekjournalisten die op zijn pad kwamen. Hij beschrijft een scene waarin zo'n scribent langs wil komen voor een interview. 'Ogenblikkelijk blijkt dat je dan te maken hebt met een razende reporter die geen rijbewijs bezit, tunnelangst heeft en de door jou aangegeven openbaar vervoer-route vierentwintig keer moet herhalen voordat hij er iets van begrijpt. Of de fotograaf iets eerder mag komen, want die moet naar de zwangerschapsgymnastiek met zijn vrouw. Binnen een uur en vijf hernieuwde telefoontjes van de interviewer over het openbaar vervoer, stopt er plotseling gierend een APK-afgekeurde Renault 30 voor de deur met een bebaarde leip die je ogenblikkelijk je huis uit sleurt en beveelt met je instrument in je hand in een koud weiland te gaan staan om vervolgens in drie minuten tweehonderdveertig dezelfde foto's te maken, het liefst van onderuit recht in je neusgaten. Als zo'n gast dan vertrokken is (meestal moet je zijn auto aandrukken dwars door het tuintje van je buurman) meldt zich dan inmiddels de met de verkeerde bus gearriveerde interviewer, die onmiddellijk te kennen geeft bang voor honden en katten te zijn en het aan-

geboden pilsje liever wil ruilen voor een kopje kruidenthee. Wie dan denkt dat-ie dan losbarst met het vragenvuur heeft het ook mis. 'Mooi woont u hier', is nog een heel redelijke, maar meestal turen ze je drie minuten aan om dan de pijnlijke stilte te doorbreken met: 'Nou, vertelt u maar eens wat over uzelf, ik ben niet zo'n type dat allerlei vragen stelt. Ik heb zo mijn eigen werkwijze!'

Het komt me allemaal heel bekend voor.

Af en toe maakte je speciale dingen mee. Zo ging ik in de jaren tachtig met de Eindhovense organisator Frank Heiligers mee naar Parijs om daar Afrikaanse bands voor een festival te contracteren. We reden in een Amerikaans slagschip met acht cilinders. Aan het stuur een chauffeur die van mening was dat hij te allen tijde voorrang had. Die houding hield hij vol tot in het centrum van Parijs, met op de achtergrond de soundtrack van krijsende remmen en Frans gevloek. Maku Niang, voormalig danser van het Ballet National du Sénégal, was mee om voor de juiste contacten te zorgen. Bij het naderen van de Franse grens zei hij opeens: 'Ik hoop maar dat ze niet over die honderd kilo beginnen.' Dat was schrikken, want dit gebeurde in de tijd dat er nog argwanende douane bij de grens stond. Gelukkig bleek het een sick joke van Maku. In Parijs maakte ik kennis met onvervalst racisme. Voor het eerst dat ik zoiets van dichtbij zag gebeuren. Maku stapte een benzinstation binnen om de weg te vragen, maar ze wilden hem absoluut niet te woord staan. Hij werd genegeerd alsof hij niet bestond. Ik ging er toen maar op af, en kreeg meteen de gewenste informatie. Belachelijk natuurlijk. Gewapend met deze informatie bereikten we de villa in het zuiden van Parijs waar de Ghanese band Osibisa re-

sideerde. We werden vriendelijk ontvangen door een groot gezelschap, en moesten mee-eten uit een grote schaal met rijst en kip, met z'n allen in een kring op de grond en geen bestek voorradig. Op de terugweg naar Eindhoven barstte een enorm noodweer los. Het bleek een voorteken, want het African Music Festival werd geen succes.

Ik heb honderden concerten in binnen- en buitenland gerecenseerd. Bijna iedereen aan het werk gezien. Meeste indruk maakte Stevie Wonder in Rotterdam. Drie uur perfecte show zonder pauze. Een genie aan het werk. Ook heel bijzonder vond ik George Michael die op 22 april 1992 in het Wembley Stadion te Londen aantrad voor het Freddie Mercury Memorial Concert. Eigenlijk was George Michael niet mijn ding, maar de indringende manier waarop hij *Somebody to love* zong was toch van grote klasse. Zeventigduizend mensen raakten in extase. Voelden *deep down* het verdriet in het lied. Ernstig teleurstellend was daarentegen het optreden van een andere icoon. Ongeïnspireerd stond Bob Dylan in de Eindhovense cultuurtempel Frits Philips met de rug naar het publiek te zingen met de vocale schoonheid van een kraai. Na afloop probeerde ik hem te spreken te krijgen, maar hij ging er pijlsnel vandoor. In z'n eentje de stad in, diep weggedoken in een capuchon. Een ander dieptepunt vond plaats toen ik in 1983 uitrukte om een concert van Doe Maar te recenseren. Doe Maar was een natte-broekjesband, aanbeiden door jonge meisjes die tijdens het optreden oorverdovend krijsten. Sommige meisjes hadden al borsten, maar die waren sterk in de minderheid. Het leek me geen pretje om ondergedompeld te worden in deze nieuwe versie van de Rattenvanger van Hamelen, maar ik voelde me uitgedaagd door een uitspraak van Ernst Jansz, ogenschijnlijk het pro-

totype van de ideale schoonzoon. In een interview had Jansz zich erover beklagd dat Doe Maar altijd werd beoordeeld op het hysterische gedrag van de fans, en zelden op de ‘muzikale kwaliteiten’. Oké, dacht ik, dat gaan we doen. Eens kijken hoe goed ze zijn. Het optreden viel me zwaar tegen en bood weinig meer dan simpele tekstjes en slome nep-reggae. Ook instrumentaal viel er weinig te genieten. Niemand leek echt zijn best te doen. En dat noteerde ik in een recensie voor het *Eindhovens Dagblad*. Het resultaat was overdonderend. De krant werd telefonisch belegerd door woedende fans, en was dagenlang moeilijk bereikbaar. Er kwamen ruim 150 ingezonden stukken binnen, allemaal gericht tegen de gevoelloze sadist die het had gewaagd om zo’n negatieve recensie uit te braken. Ik kreeg een nieuwe naam: Ploert Punter. Mijn hoofdredacteur vond het een prima recensie, maar hij raadde me aan de eerste zeven jaar niet nog een keer zoiets te produceren. Een paar jaar later was ik in Rotorua, de Nieuw-Zeelandse stad die bekend is van de spuitende geisers en de borrelende modderbronnen. Ik kwam in contact met een vrouw van een jaar of dertig die afkomstig was uit een Brabants dorp. Uit het gesprek dat volgde, bleek dat ze mijn recensie van Doe Maar destijds had vervloekt en het mij niet had vergeven. Twintigduizend kilometer van huis en nog steeds niet veilig...

In 2004, maar liefst 21 jaar na de publicatie van mijn recensie, bleek dat Ernst Jansz er een ernstig trauma aan had overgehouden. Tijdens een lezing over de ‘ethische kant van de popjournalistiek’ schoof de ideale schoonzoon mij van alles in de schoenen. Hij beweerde dat ik geen mogelijkheid liet voorbijgaan om Doe Maar en alles wat daarmee samenhangt de grond in te boren, te kleineren en zelfs serieuze artikelen

van mijn medewerkers te saboteren. Totale onzin. Alsof de redactie van een krant op dezelfde manier functioneert als het een of andere bandje met te grote ego's achter de microfoon. Artikelen van collega's saboteren? Dat gebeurt echt niet. Is levensgevaarlijk. Ik heb Ernst Jansz nooit gesproken, net als de rest van de band. In totaal heb ik één artikeltje gepubliceerd over Doe Maar, meer was niet nodig.

Geheel onverwacht kwam ik laatst op een druilerige morgen de ideale schoonzoon tegen. Ik liep de hoek om en daar stond hij. De ideale schoonzoon bleek gekrompen tot het formaat van een tuinkabouter en had het gelooide gezicht van een schildpad. Hij had nog wat te goed van mij. *Doe maar* fluisterde een vals stemmetje in mijn hoofd. Hierdoor aange-moedigd, gaf ik het kereltje een schop. Niet te hard natuurlijk, gewoon een educatief schopje, maar toch viel de ideale schoonzoon in brokken op de grond. Veger & blik erbij, en hup, daar ging hij het vuilnisvat in. De juiste plek voor nutteloze rommel.